[מוספ' דסוטה פי"ג ה"ח], ג) עולה לש"ש. ל"ק, ד) [אבות דר"נ פ"ון, ד) לי עלה. ל"ק,

ו) ל"ק, ו) הרי עלי. ל"ק, מ) ל"ק, ט) סדר הבא ליכנס

ב) ואולי הוא מיומרו. **(**) נ״ה.

תורה אור השלם

1. בַּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה מִזְבַּחַ

לַיִּי בְּתוֹךְ אֶרֶץ מִצְרָים וּמַצֵּבָה אַצֶל גְבוּלָה לִיִי:

2. ביום ההוא יהיו חמש

מְדַבְּרוֹת שְׁפַּת בְּנֵצֵּן וְגְשְׁבֶּעוֹת לַיְיִ צְבָאוֹת עיר הַהֶּרֶס יַאָמָר לְאָחָת: ישעיהו יט יח

הנהות הב"ח

(d) נמרא אותו היוס שאשתמש נכהונה:

שאשונבוש (ב) רש"י ד"ה כל האומר נ"ב

רבינו חלונימום מחה גירסא זו

בגמ' ועיין בתוספות:

גליון הש"ם

תום' ד"ה נודמן כו' בירושלמי. יומל פ"ה ה"כ נסופו: ד"ה והעלה כו' לעבו"ם הנודרים נדרים ונדבות. עי זנחים מה ע"ל

ֶּעֶרִים בְּאֶרֶץ מדבּרות שפת

ישעיהו יט יט

: טור

רבינו גרשום

או מנחה אני מטיל עליו קומקמוס של חמין. כלומר הייתי דן אותו ברותחין דאסור לידור לכתחלה כדי שלא יבא לידי תקלה דשמא יקריבנו בבית חוניו ויהא ענוש כרת אלא בשתיקה יביא קרבנותיו ולא יהא נודר לכתחילה קודם שיקריבם. הוא הדין נמי לשאר קרבנות. לישנא שיקריכם. הוא הדין נמי לשאר קרבנות. לישנא עלה בה אני כופתו לפני ארי. דר' יהושע בן פרחיה הוה נשיא והיק דקרום שעליתי לגדולה מי שהיה אומר לי עלה בה והיה נשיא יריתי כופתו לפני ארי עכשיו שעליתי כל האומר עכשיו שעליתי כל האומר לירד ממנה אני מטיל עליו קומקום של חמין כלומר . שהייתי מאבדו בידים: ר״מ דאמר דבית חוניו הוה לשום עבודת כוכבים האי קרא דר' יהודה מאי עביד לה דמשמע עבודת כוכבים והניחן חיים ואותן ה' מלכים בנו אותו מזבח לש"ש: יהיו חמש ערים [בארץ מצרים] דאותן ה׳ מלכים וממלכות מצרים הז: b) ונשבעות בה׳ צבאות. שלא היו מזכירין שם עבודת כוכבים. והיינו דכתי' יהיה כוכבים. והיינו דכתיי יהיה מזבח לה: אבל אותו בית חוניו הוה לשם עבודת כוכבים: כדמתרגם רב יוסף כרי. דהאי הרס משמע חרבה לשון הריסות והוי נמי כמו חרט שמש כדכתיי האומר לחרס ולא יזרח וכו׳: איתאמר דהיא חדא מנהון. . דקאמר נביא דאחת מאותן , ערים שהיא נקראת בית שמש תהא נהרסת. כבנים דחכמים הן: כבנות דנשים דעתן קלות עליהן וכן דעתן קל: מצור ועד קרטיגני. מקומות. מכירין את ישראל. דיודעין בשבתן של ישראל ישרני. שהיו חשובין ואין משתעבדים בהן כ״כ: ואת אביהן שבשמים. שיש להן יראת שמים לכל אותן אומות ואותן אומות יראת שמים לכל אותן אומות ואותן אומות הקרטיגני כלפי מזרח אין מכירין ומשעבדין בישראל ואינן יריאי שמים: גדול אימי בגירם. אלמא דכל אימי להן יראת שמים: איל רב לרב שימי. שימי את הוא זה שימי. לפי את הוא זה שימי. לפי ביה ברב מילי דחסידות שלא היה מגביה עיניו מן . הארץ ולפניו היה מביט מרוב ענוה וזו אחת היתה ממדותיו. ורצו לנהוג במדה זו רכ יוסף ורב ששת תלמידיו ונעשו סגי נהורין: דקרו ליה אלהא דאלהא. יינו גדול שמי בגוים אבל אין ייריאין אותו: א"ר נחום האי מנחה טהורה זה הלומד תורה בטהרה בלא הרהור: d) דאותן שעומדין בבית ה" בלילות הוו כעובדי עבודה: מזבח בנוי. והכי קאמר לעולם לא תיפסוק זאת

עלי עולה מנחה. דכי המתנדב מתחילה להביא או נעשה כהן גדול עד שיעשה סגן ויש לומר דלא היה יודע ש ובא ליכנס נדרים ונדבות: מהו ואמר דגרסינן למה שהן: רץ מפניהם ורצו אחריו רץ לבית המלך ורצו אחריו כל הרואה אותו אומר זה הוא זה הוא הלך לאלכסנדריא של מצרים ובנה שם מזבח והעלה עליו שלשם שמים שנאמר (והיה) יביום ההוא יהיה מזבח לה' בתוך ארץ מצרים ומצבה אצל גבולה לה' וכששמעו חכמים בדבר אמרו ומה זה שברח ממנה כך המבקש

בוא ב מיי פיש מהלי בילם בדבון לי זקן אחד לבוש לבנים. ® בירושלמי פריך והכמיב וכל אדם נשם משרם. והא דאמרינן לעיל [ע"א] בשחיטה לא מיפסלא מוקי לה רב א) ומגלה ין, כ) יומא למ: מקדש הלכה יג: מקדש היג הודה לאבור הודה ברבות אחר לה אל אחר ברבות הלכה יג: מקדש היג היים. לא יהיה באהל מועד ואפי׳ מלאכים דכתיב ודמות פניהם פני אדם ומשני דשמא שכינה היתה:

חוביו בני ישמש תחתי. מימה הא דרשינן בת"כ תחת אביו בזמן נכנס עמי. לפני ולפנים: אמר ליה. שמעי לחוניו בא ואלמדך קדר שהוא ממלא מקום אביו וזה

לא היה יודע סדר עבודה דהא קאמר ליה בא ואלמדך סדר א [עבודה] ויש לומר דביראת חטא היה ממלא מקום אבותיו ואם תאמר וכי לא ראה כהו גדול משמש מעולם שהיה לובש באונהלי וחגור בצילצול ועוד הא אינו

בכהונה גדולה מחילה: והעלה עליו עולה לשם שמים. תימה הרי יש כאן איסור שחוטי חוץ ') ונראה דלבני נח היה מעלה ° כ' (לעובדי כוכבים) הנודרים

בתחילה כל האומר עולה (או] מנחה. בתחלה הודם שיפריש קרבנו ואומר הרי עלי עולה ומנחה אני מטיל עליו כו' משום דאין טוב לומר עלי שמא לא יקיים

וכתיב (דברים כג) וכי תחדל לנדור וגו' כך פירש הקונטרס עוד פירש בקונט׳ פירוש אחר גרסינן בתחילה כל האומר עלה אני כופתו ומניחו לפני ארי עכשיו כל האומר לירד ממנה אני מטיל עליו קומקום של חמין בתחילה הייתי שונא הרבנות וכל האומר לי עלה לגדולה כו' ועכשיו שעליתי לגדולה רבי יהושע בן פרחיה נשיא היה במסכ׳ חגיגה (דף מו.) עד כאן לשונו ואותו לשון ראשון היה כתוב בספר ולעיל הוה ליה לאיתויי גבי הרי עלי עולה ורבינו קלונימוס אביו של רבי משולם הגיה כלשון מי שני בשעת פטירתו והסופר טעה בין עלה לעולה ושלשה דברים הגיה כמפי נבואה בשעת פטירתו זאת ועוד אחרת שהיה כתוב בספרים בפרק בית שתאי בובחים (דף מה:) דברים שאין חייבין עליהם משום פיגול חייבין עליהם משום נותר וטמא חוץ מן הדם ונומי רבי שמעון מחייב בדבר שדרכו להיאכל פי׳ אמר רבי שמעון ועוד הגיה בשבועות (דף יב:) שהיה כתוב בספרים קרבנות ליבור סכין מושכתן למשהו ולא היו יודעין

נעשה משרת לעבודת כוכבים אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתניא כהן שעבד עבודת כוכבים ושב קרבנו ריח ניחוח במאי אילימא בשונג מאי ושב שב ועומד הוא אלא פשימא במזיד ואי בזריקה כי שב מאי הוי הא עבד לה שירות אלא לאו בשחימה ורב ששת אמר לך לעולם בשוגג והכי קאמר אם שב מעיקרו דכי עבד בשוגג עבד קרבנו ריח ניחוח ואם לאו אין קרבנו ריח ניחוח השתחוה לעבודת כוכבים רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר אאין קרבנו ריח ניחוח הודה לעבודת כוכבים רב נחמן אמר קרבנו ריח ניחוח ורב ששת אמר יאין קרבנו ריח ניחוח וצריכא דאי אשמעיגן הך קמייתא בההיא קאמר רב ששת משום דעבד ליה שירות אבל שחימה דלא עבד ליה שירות אימא מודה ליה לרב נחמן ואי אשמעינן שחימה משום דעבד ליה עבודה אבל השתחוה דלא עבד ליה עבודה אימא לא צריכא ואי אשמעינן השתחואה משום דעביד ליה מעשה אבל הודה דדיבורא בעלמא אימא לא צריכא:

לאו עבודת כוכבים הוא סדתניא אותה שנה שמת שמעון הצדיק אמר להן

שנה זו הוא מת אמרו לו מנין אתה יודע אמר להן כל יום הכפורים נזדמן

לי זקן אחד לבוש לבנים ונתעטף לבנים ונכנם עמי ויצא עמי שנה זו נזדמו לי

זקן אחד לבוש שחורים ונתעמף שחורים ונכנם עמי ולא יצא עמי לאחר הרגל

חלה שבעת ימים ומת ונמגעו אחיו הכהנים מלברך בשם בשעת פטירתו אמר

להם חוניו בני ישמש תחתי נתקנא בו שמעי אחיו שהיה גדול ממנו שתי

שנים ומחצה אמר לו בא ואלמדך סדר עבודה הלבישו באונקלי וחגרו בצילצול העמידו אצל המזבח אמר להם לאחיו הכהנים ראו מה גדר זה

וקיים לאהובתו אותו היום שאשתמש בכהונה גדולה אלבוש באונקלי

שליכי ואחגור בצילצול שליכי בקשו אחיו הכהנים להרגו רץ מפניהם

ורצו אחריו הלך לאלכסנדריא של מצרים ובנה שם מזכח והעלה עליו לשום

עבודת כוכבים וכששמעו חכמים בדבר אמרו מה זה שלא ירד לה כך

היורד לה על אחת כמה וכמה דברי רבי מאיר אמר לו רבי יהודה לא כך

היה מעשה אלא לא קיבל עליו חוניו שהיה שמעי אחיו גדול ממנו שתי

שנים ומחצה ואף על פי כן נתקנא בו חוניו בשמעי אחיו אמר לו בא

ואלמדך סדר עבודה והלבישו באונקלי וחגרו בצילצול והעמידו אצל המזבח אמר להם לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה וקיים לאהובתו אותו היום הוונה גדולה אלבוש באונקלי שליכי ואחגור בצילצול שליכי
שישתמש בכהונה גדולה אלבוש באונקלי שליכי ואחגור בצילצול שליכי
בקשו אחיו הכהנים להרגו מח להם כל המאורע בקשו להרוג את חוניו

לירד לה על אחת כמה וכמה: תניא אמר ר' יהושע בן פרחיה סבתחלה כל האומר סעלה לה אני כופתו ונותנו לפני הארי עתה כל האומר לי לירד ממנה אני מטיל עליו קומקום של חמין שהרי שאול ברח ממנה וכשעלה בקש להרוג את דוד אמר ליה מר קשישא בריה דרב חסדא לאביי ר' מאיר האי קרא דרבי יהודה

מאי עביד ליה לכדתניא לאחר מפלתו של סנחריב יצא חזקיה ומצא בני מלכים שהיו יושבין בקרונות של זהב

הדירן שלא לעבוד עבודת כוכבים שנאמר ביום ההוא יהיו חמש ערים בארץ מצרים מדברות שפת כנען

לגדולה וכו'. רבי יהושע בן פרחיה נשיא היה במסכת חגיגה (דף מו.): מדברות שפת כנען. שפת ישראל היושבים בארץ כנען וסיפא דקרא נשבעים ואין צריך לומר דבר אחר [וכו']: מדקאמר אין צריך לומר דבר אחר מכלל דבית חוניו לאו עבודת כוכבים הוא תניא כמאן דאמר בית חוניו

ששת בשוגג: הודה לעבודת כוכבים. אמר לה אלי אתה: קמייתא. שגג בוריקה: אבל שחיטה אימא מודה ליה לרב נחמן. ואפילו הזיד:

.315315

מורידיו

עבודה: אונקלי. מלבוש של

זה שלא ירד לה. שמעי שלא ירד לה

לגדולה כך נתקנא באחיו: היורד

לה על אחת כמה וכמה. שאין

בא ואלמדד. חוניו היה חכם

משמעי: שברח ממנה. שלה רלה

לקבלה מתחילה: (כ) כל האומר

עולה. חומון מנחה בתחילה קודם

שיפריש קרבנו ואמר עליי) עולה או

מנחה אני מטיל עליו כו' משום

דאין טוב לומר עלי שמא לא יקיים

וכתיב (דברים כג) וכי תחדל לנדור.

לשון אחר בתחילה כל האומר עלה

אני כופתו ומניחו לפני ארי ועכשיו

כל האומר לירד הימנה אני מטיל

עליו קומקום של חמין בתחילה

הייתי שונא את הרבנות וכל האומר

לי עלה לגדולה וכו' ועכשיו שעליתי

אור: לאהובתו. לאשתו:

אותו שלא יקלקל עלמו:

ושם קטז ע"ב תוס' ד"ה אסור: מוסף רש"י

ונמנעו אחיו הכהנים מלברך בשם. מלנרך נרכת כהנים את העם נשם התפורש שלא היו כדאי (יומא לט:).

שימה מקובצת

גמ' ואין צריך לומר לדבר אחר מדקאמר אין צריך לומר לדבר אחר: שם כל יה"כ היה מזדמן לי זקן א' לבנים ומעוטף לבנים: שם ויוצא עמי שנה זו נזדמן את דוד כל זה נמחק: שם ר"מ כו': רש"י ד"ה נכנס כו' ולפנים הס"ד ומה"ד נמנעו כך חזר ונתקנא הס"ד ומה"ד בתחלה כל האומר: ד"ה מדברות כו' וסיפיה דקרא ונשבעות לה' צבאות

לי: שם לבוש שחורים ומעוטף: שם ראו מה נדר זה לאהובתו וקיים אותו היום שאשמש בכהונה בריה דרב חסדא לרב אשי

ונשבעות האומר עולה מנחה: א) גמ' ומאי משמע דעיר ההרס לישנא: שם הביאי בני מרחוק ובנותי מקצה הארץ הביאי בני מרחוק אמר: שם שימי את בתמיה ונ״ב בכורות דף מב ע״ב וגדה דף כד ע״א: ד״ה לעולם כו׳ בדברי הימים בשלמה ובקרבנות: ד״ה מאי כו׳ ולא כתיב זאת החוקה: ד״ה אין צריך לא לעולה: בא״ד כגון ילחם לכם בשבילכם: ד״ה לרצווכם כו׳ לקיים מצותי שתהא כפרה לכם (בחג) :בכך] הס"ד

כליק פרקא ומליקא מכ" מנות בעורת אל אלחי הרוחות בכל הגמרות כ"י שבירי מסודר פרק ר' ישמעאל אחר פרק שתי מזרות וכן בפי המשניות להרמב"ם ז"ל וסימן פרקי המסכתא: כל דקמ"ץ: מקמץ: בתכלתא: דכל מנחתא: אילין תודתא: וכל קרבניא: תרתין: ר' ישמעאל אומר: תרתין: מנחתא: הרי עלי:

בנוי או למעלה או למטה: כאילו הקריב עולה כו': א"כ הכי איבעי ליה למכתב זאת התורה עולה ומנחה חטאת ואשם. דמשמע זבוחו וקא מפרש האי לרצונכם זבוחו היינו לדעתכם זבוחו. לאפוקי מתעסק: מנין למתעסק בקדשים. כגון שנתעסק לחתוך את התלוש וחתך מחובר אף האי כשרצה לחתוך דבר אחר ושחט הזבח מנין שהוא פסול: בידינו הוא. דודאי מצוה היא: לרצונכם מפרש לרצונכם היינו לדעתכם: סליק פרקא וסליקא מסכת מנחות